

U
C
E
N
I
C
I
E

Viața După Moarte

Gordon Lindsay

Alfa Omega Publishing

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Life after death
Christ For the Nations
P.O. Box 769000, Dallas TX 75376-9000
Copyright © by Gordon Lindsay

Tradusă și publicată cu permisiune.
Toate versetele sunt preluate din traducerea Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Ionela Băloi
Corectură: Daniela Groza
Grafică copertă: Iulia Zarate Crihălmean
Tehnoredactare și adaptare grafică: Gabi Giulușan

Versiunea în limba română: Viața după moarte

Editura Alfa Omega Publishing
CP 1141, OP 8, Timișoara
300890, România
Tel/Fax: +(40) 256-284.912
E-mail: comenzi@alfaomega.tv
Comenzi on-line: www.alfaomega.tv/magazin

ISBN 978-973-1734-82-8

Capitolul 1

Viața după moarte

Fiecare om născut în această lume are un timp pentru a trăi și un timp pentru a muri. Din momentul în care începem să trăim, începem, de asemenea, să murim. Ce se întâmplă atunci când vine acea oră și sufletele noastre se alătură celor care au murit? Vom fi conștienți de acel moment? „Dacă un om moare, va mai putea el trăi?” Iov a întrebat acest lucru și aproape fiecare ființă umană și-a pus această întrebare.

Omul este foarte diferit de toate celelalte creaturi pentru că el are capacitatea inerentă de a gândi la viitor. În timp ce un animal trăiește în prezent, omul cu inteligența lui superioară a fost creat ca acesta, în mod instinctiv, să se gândească și la viitor. El știe că fiecare alegere pe care o face va avea o oarecare influență asupra fericirii sale din această viață.

De aceea, dacă sufletul sau conștiința supraviețuiește morții, atunci există un alt viitor mai îndepărtat și mai important, care trebuie luat în considerare. Noi numim acest viitor „viața de apoi”. Care va fi starea omului peste o sută de ani de acum? Sau o mie sau un milion de ani de acum înainte? Aceasta este întrebarea supremă a vieții.

Oamenii din vechime și-au pus aceste întrebări: „Conștiința supraviețuiește morții? Există viață de cealaltă parte a mormântului? Sau este eternitatea doar un somn fără vis din care nu ne vom mai trezi?” Dacă ultima parte este adevărată și locul final pentru cei răi și pentru cei drepti este același, atunci oamenii sunt îndreptățiți să se bucure de toate plăcerile pe care le pot avea în prezent și să uite de viitor. Nu mai are rost ca omul să lucreze pentru ceva anume. Nu există nicio speranță pentru ceva ce nu va avea loc vreodată. Chiar și apostolul Pavel a zis: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu învie morții, atunci „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”. (1 Corinteni 15 : 19, 32).

Dar cei mai mulți oameni, buni sau răi, nu sunt convinși că moartea este sfârșitul. Cele mai adânci instincte ale lor le spun că există ceva dincolo de mormânt. Fie că trăiești în zone de creștini sau zone păgâne, credința că sufletul sau conștiința supraviețuiește morții este aproape universală.

Musulmanii au Paradisul Mahomedan; indienii au ținutul fericit de vânătoare, hindușii au Nirvana, și așa mai departe. Doar cei mai încăpățânați sau cei care sunt sub influența învățăturilor materialiste cred că mormântul marchează sfârșitul unui om. Doar cei a căror sensibilitate a devenit împietrită de păcate resping posibilitatea unei vieți de apoi.

Este natural pentru un copil ca să creadă în viață după moarte. Doar după ce este prins în capcana păcatului, acesta caută să alunge gândurile legate de viața după moarte. Chiar și așa, o voce interioară va continua să-i spună că există ceva după moarte, iar în cele mai multe cazuri, omul nu mai poate scăpa complet de vocea conștiinței care îl avertizează asupra viitorului.

Oare este posibil ca acest puternic instinct universal al sufletului uman să fie fals? Este posibil ca această chemare interioară la viața după moarte să fie doar o iluzie care să necăjească omul pentru totdeauna? Să ne ferească Dumnezeu! Biblia spune: „Un val cheamă alt val” (Psalmul 42 : 7).

Natura însăși ne învață că până și instinctele animalelor au o adevărată legătură cu realitatea. Porumbelul pasager, dacă este dus din locul lui, are un instinct care îl conduce înapoi la locul său. Deși ar putea fi miezul nopții sau distanța să fie foarte mare, indiferent de situație, instinctul din porumbel nu îl va duce în rătăcire, ci îl va ghida direct spre casă. Cu cât este mai de preț un om decât o pasăre?

Somonul, care și-a petrecut anii în mare, este condus, chiar înainte de moarte, de anumite instincte ciudate, înapoi în apele din care a venit. Își croiește drum împotriva curentului rapid, trece cascada fără să se gândească la hrană sau odihnă, până când în cele din urmă ajunge la locul unde i-a fost dată viața. Acolo, îndeplinindu-și ciclul normal, acesta îndeplinește funcția de reproducere a genului său. Cu cât mai mult valorează un om decât un somon?

Așadar, este posibil ca omul, care se naște în această lume cu talente superioare și cu speranță, dragoste, credință, cu un instinct al vieții de apoi, o conștiință de la Dumnezeu, să creadă că toate acestea îl vor conduce greșit la sfârșit? Ferească Dumnezeu!

Natusa însăși ne învață că viața ar putea trece prin diferite forme și că viața ar putea ieși chiar și din moarte. Fluturile obișnuit trăiește în prima parte a existenței sale ca oomidă urâtă care se târăște. După ce își împlinește cursul, omida se încolăcește și aparent moare. Pentru cel ce nu cunoaște, ar părea că viața a dispărut pentru totdeauna dinomidă. Ceea ce rămâne are înfățișarea unui corp fără viață. Acesta rămâne multe zile într-o stare care pare lipsită de viață. Totuși, natura așteaptă ca un miracol să se întâmple. Din corpul urât și lipsit de viață iese un fluture foarte frumos care nu mai este forțat să se târască pe pământ, ci care își întinde aripile și zboară. Cu cât este mai de preț un om decât un fluture?

Apostolul Pavel face apel la natură pentru a arăta cum apare viața din moarte. El arată spre bobul de grâu care este semănat în pământ doar pentru a pieri. Dar natura pregătește un alt miracol. Din bobul care moare apare o nouă viață. Cu cât este mai de preț omul decât un bob de grâu? Ceea ce Dumnezeu poate să facă pentru ceva atât de mic cum e un bob, poate, cu siguranță, să facă pentru om, capodopera creației Sale!

Materialiștii susțin că omul are conștiință care provine doar de la creier. Atunci când creierul moare, personalitatea celui om pierde pentru totdeauna. Recentele descoperiri ale științei nu pot să susțină această teorie. Creierul nu este adevăratul om. Este doar un instrument pe care omul îl folosește. În timp ce copilul trece de la copilărie la maturitate, creierul se transformă într-un labirint complex, încrețit de convoluții care stochează cunoștințele pe care omul le-a învățat.

Intervenția chirurgicală a reușit în cazuri rare îndepărtarea unei porțiuni a creierului uman fără a provoca moartea. Chiar și în aceste cazuri, personalitatea rămâne întotdeauna. O parte a corpului ar putea deveni paralizată, puterea de exprimare ar putea dispărea sau omul ar putea fi incapabil într-un alt mod, dar acesta există încă. Există o personalitate distinctă care locuiește în spatele creierului.

Este firesc ca rasa umană să tânjească după o anumită cunoaștere a ceea ce

ne așteaptă dincolo de vâl. Iov, cel care a transmis mai departe întrebarea universală, spunea: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19 : 25 – 26)

Dumnezeu, prin revelație directă, a arătat că există viață după această viață trăită pe Pământ. Deși nu a descoperit tot ceea ce ar mulțumi curiozitatea omului, Dumnezeu ne-a oferit toată cunoștința pe care o putem folosi cu înțelepciune. Mai presus de toate, este evident faptul că Dumnezeu a dorit ca noi să înțelegem că, dacă trăim această viață după voia Lui, atunci nu trebuie să ne temem de viața care are să vină.

Unul dintre scopurile revelației divine este să avertizeze oamenii în ceea ce privește felul lor de a-și trăi viața în lumea aceasta, pentru că va avea un efect permanent în viața următoare. De aceea, orice lucru care determină destinul cuiva în viața următoare ar trebui să aibă parte de toată atenția omului în această viață pământească.

Așadar, începem investigația noastră asupra a ceea ce Dumnezeu a descoperit omului cu privire la starea celor care au plecat dintre cei vii. Vom observa, referindu-ne la paginile sfântului Cuvânt al lui Dumnezeu, desfășurarea treptată a acestui subiect de către profeți de-a lungul secolelor ulterioare până când va veni Hristos și va ridica pe deplin acest vâl. În capitolele următoare vom lua în considerare importanța desfășurării divine.

Capitolul 2

Dovada biblică a existenței vieții după moarte

Deși știința și natura oferă puține dovezi despre realitatea unei forme de viață după moarte, doar prin revelație divină putem avea o deplină cunoaștere în ceea ce privește viața de apoi și ce efecte are asupra sufletului uman. În acest capitol vom nota un număr de pasaje din Noul Testament care vor permite cititorului să aibă o scurtă examinare a unora dintre cele mai importante dovezi ale faptului că sufletul creștinului este conștient după moarte. Vom observa în mod specific condiția prezentă și circumstanțele neprihăniților morți, referindu-ne la starea celor care au murit în păcat.

În acest moment nu vom iniția un studiu detaliat legat de aceste versete. Singurul nostru scop este să arătăm că acestea ne învață, fără îndoială, că sufletele celor neprihăniți, care au părăsit această lume, sunt conștiente și sunt, de fapt, în imediata prezență a lui Dumnezeu, în Paradis. Vom începe cu câteva declarații pe care le-a făcut Isus și care au un sens important în acest subiect.

1. Oamenii pot ucide trupul, dar nu și sufletul

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.” (Matei 10 : 28)
În această declarație a Domnului Isus, trupul și sufletul se deosebesc foarte clar. Oamenii pot ucide trupul, dar nu pot ucide sufletul. Cea mai importantă parte a ființei umane supraviețuiește după ce corpul moare. Isus nu a considerat moartea trupului ca fiind ceva de temut, ci mai degrabă, oamenii ar trebui să se teamă că datorită neascultării lor, Dumnezeu va găsi necesar să distrugă și trupul și sufletul în gheenă (iad) prin judecata Lui.

2. După moarte, duhurile celor neprihăniți merg în Paradis

„Isus a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23 : 43)
Când a rostit Hristos aceste cuvinte, El și tâlharul erau pe cruce și aveau foarte puțin timp de trăit. Pentru ei viața se scurgea repede. Tâlharul, în ciuda suferinței sale, a văzut cum Hristos a îndurat durerea crucificării. L-a văzut rugându-se pentru cei care L-au crucificat. Pe măsură ce privea la Isus, devenea tot mai conștient că El este Fiul lui Dumnezeu. Acesta L-a rugat în mod umil pe Domnul Isus ca să Își amintească de el când va intra în Împărăția Lui. Isus a auzit strigătul lui de pocăință și a promis tâlharului că, înainte ca ziua să se sfârșească, acesta va fi în Paradis cu El.

Este evident că, dacă duhul tâlharului de pe cruce și Duhul lui Isus ar fi încetat să existe după moarte, promisiunea făcută ar fi fost înșelătoare.

3. Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci Dumnezeul celor vii

„Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii.” (Luca 20 : 38)

Saducheii erau persoanele materialiste din acele vremuri. Aceștia nu au crezut în îngeri, în duhuri sau în înviere. Într-o încercare de a-L prinde pe Isus în capcană cu propriile Sale cuvinte, aceștia au inventat cazul ipotetic al unor șapte frați, primul dintre ei având o soție și trăind cu ea înainte de a muri. Potrivit cu legea lui Moise, următorul frate s-a căsătorit cu văduva ca să ducă mai departe sămânța fratelui său. În această poveste, ei au presupus că fiecare a murit la un moment dat, iar fratele care era în viață urma să se căsătorească cu femeia. „Dacă există o înviere”, au întrebat ei, „atunci a cui soție va fi aceasta?” Isus le-a răspuns la întrebare, arătându-le ignoranța în ceea ce privește lucrurile spirituale. „În primul rând”, le-a zis El, „cei care vor fi vrednici de înviere nu se vor însura sau mărita, ci vor fi ca îngerii cerului.” Pentru a demonstra mai mult greșeala pe care aceștia o fac, Isus le-a îndreptat atenția asupra declarației lui Moise în fața rugului aprins. Aici Iehova S-a descoperit pe Sine ca fiind Dumnezeul celor vii, și nu Dumnezeul celor morți. Ce a vrut El să spună cu aceasta? A vrut să spună doar un singur lucru. Undeva în Univers, Avraam, Isaac și Iacov erau conștienți și „ trăiau prin Dumnezeu”.

4. A te despărți de trup înseamnă a fi prezent cu Dumnezeu

„Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.” (Filipeni 1 : 23 – 24).

Iată aici o declarație a apostolului Pavel. La acea vreme în care a rostit aceste cuvinte, el deja lucrase pentru cauza lui Hristos timp de mai mulți ani. Acum, el era „Pavel, cel bătrân”. Suferințele constante și puterea care-l părăsea l-au făcut să-și dorească foarte mult ca să fie acasă cu Salvatorul Lui. Totuși, a simțit o responsabilitate pentru cei convertiți cum erau cei din Filipi. În scrisoarea lui către filipeni, Pavel a spus că este foarte strâns din două părți și voia să plece ca să fie cu Hristos, dar și să continue cu cei care aveau nevoie de ajutor. În ultima sa declarație, Pavel i-a asigurat pe filipeni că speră să poată continua cu ei încă un sezon.

Pavel a crezut că, atunci când va părăsi trupul, va fi cu Hristos. Dacă ar fi încetat cunoștința și tot ce ar fi rămas din el ar fi pierit în mormânt, atunci nu ar mai fi existat nicio dorință de a părăsi această lume. Pavel știa că, atunci când va părăsi această lume, el va intra în prezența lui Hristos. De aceea, el a așteptat ora când va pleca din lumea aceasta.

5. Experiența lui Pavel despre răpirea în al treilea cer

„Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și

știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.” (2 Corinteni 12 : 2 – 4)

Pavel a avut o experiență minunată. A fost luat în Paradis și a văzut lucruri minunate pe care a simțit că nu trebuie să le descopere. Totuși, Pavel spune ceva despre această experiență. „Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a fost răpit în rai”. Este posibil ca Pavel să fi fost dus în rai cu trupul, la fel ca Ilie, dar nu era sigur dacă așa s-a întâmplat. De fapt, nu este sigur dacă aceasta a avut loc. (Unii cred că Pavel a avut această viziune atunci când a fost bătut cu pietre și lăsat să moară. El menționează această experiență în 2 Corinteni 11 : 25 și Faptele Apostolilor 14 : 19 – 20). Este posibil ca Pavel să fi fost luat în Paradis fără trup, dar nu contează dacă a fost sau nu așa. Pavel, prin declarația lui, a arătat că a crezut că, dacă este în afara trupului, este posibil ca duhul lui să vadă anumite lucruri din cer. El a susținut că, atunci când duhul părăsește trupul, omul este conștient și capabil să se bucure de o mică parte din Paradis.

Capitolul 3

Om bogat și Lazăr – Ce a spus Isus despre viața după moarte

Așa cum am văzut, Vechiul Testament ne oferă câteva informații importante despre natura existenței omului după ce moare; informații suficiente care arată că mormântul nu este sfârșitul. Din învățăturile Vechiului Testament vedem că există o stare intermediară a sufletului, iar natura existenței în acel moment depinde de felul în care a trăit o persoană pe Pământ. Am văzut, de asemenea, din Noul Testament, că în iad (Gheenă, Sheol la evrei) există o separare a celor neprihăniți de cei răi. Vom vedea acum că Isus Hristos ne descoperă ce se întâmplă, de fapt, cu sufletul atunci când părăsește trupul. Ne explică acest lucru în pilda despre Lazăr și omul bogat.

Această poveste a omului bogat și Lazăr nu este o parabolă în sensul obișnuit. O parabolă este o analogie între lucrurile vizibile și lucrurile invizibile. Aici avem o declarație directă despre lucrurile invizibile. Când Isus spune: „A fost un anumit om bogat”, noi putem crede doar că a existat un anumit om bogat.

Isus alege un om bogat pentru a arăta ce se întâmplă după moarte cu cel neconvertit. Acest lucru este foarte important. Este interesant că omul bogat nu a fost acuzat de comiterea vreunui păcat. Nu se spune că a avut vicii. În ochii lumii acesta era, fără îndoială, un om de succes. Nu ni se spune că a obținut bogăția prin mijloace necinstite. Cu siguranță, toată averea lui era considerată de cei mai mulți ca fiind o favoare divină. Bogatul avea tot ceea ce lumea putea să ofere. Era îmbrăcat în purpură și în subțire și avea parte de tot confortul și extravaganța. S-a bucurat de ceea ce oamenii numesc - lucrurile bune din viață.

Punctul slab și fatal al caracterului său a fost că a trăit doar pentru această lume și nu a manifestat niciun interes față de ceea ce avea să vină. S-a purtat ca și când viața lui pe acest pământ era un lucru fără sfârșit.

Isus a introdus în parabolă un al doilea personaj al cărui nume este Lazăr. Acest om, un cerșetor, se afla la porțile omului bogat. Era bolnav, flămând, plin de bube și tânjea după resturile de mâncare ce cădeau de la masa bogatului. Acesta a fost adus aici nu din cererea celui bogat, ci din cauza presiunii nevoii. Trupul lui suferea. Bogatul a avut multe ocazii ca să observe condiția tristă a cerșetorului. De fiecare dată când ieșea pe porțile lui, bogatul putea să vadă situația lui Lazăr. Nu ni se spune cât de mult a primit Lazăr din partea bogatului. Putem deduce că Lazăr a primit resturile rămase de la masa bogatului. Doar câinii orașului păreau să arate simpatie față de Lazăr, care veneau și lingeau bubele acestuia. Totuși, există o rază de speranță în această imagine tristă. Numele săracului este Lazăr, care înseamnă „Dumnezeu este ajutorul meu”. Săracul cerșetor, lăsat să moară de foame și boală, privește la o speranță dincolo de această lume. Încrederea lui este în Dumnezeu. Acesta vede ceva dincolo de mormânt. Săracul moare și este scăpat de suferință și mizerie.

Bogatul moare și el și este îngropat. Nu ni se spune că Lazăr a avut parte de o înmormântare. Era vorba de înmormântarea unui cerșetor. Domnul, totuși, ne spune clar că bogatul a avut parte de înmormântare. Fără îndoială, serviciul de înmormântare a constat dintr-o mare ceremonie și a fost, probabil, cel mai discutat eveniment în comunitatea în care a trăit. Treptat, la fel ca toți ceilalți, bogatul a fost uitat, iar trupul său s-a transformat încet în țărână.

Până în acest punct, Isus a relatat un eveniment care, aparent, nu are nicio importanță pentru subiectul nostru. Totuși, vom vedea importanța acestuia când Isus continuă mai departe cu povestea, unde biografia umană trebuie să se oprească. Făcând așa, Isus arată ce se întâmplă de cealaltă parte a timpului. Ridică vălul misterului morții și arată că acest eveniment nu marchează sfârșitul nici pentru omul bogat, nici pentru Lazăr, ci, din contră, duhurile celor doi bărbați au intrat imediat în sfere învecinate. Mai mult, ni se spune – și este foarte important – că aceste sfere sunt separate de „o mare prăpastie”.

Lazăr este luat de îngeri

Isus, povestind evenimentele plecării lui Lazăr, ne arată ce se întâmplă cu o persoană neprihănită după ce aceasta moare. Din momentul în care duhul a părăsit corpul lui Lazăr, îngerii l-au primit și l-au dus în Paradis. (*Sânul lui Avraam* este numele folosit de Isus pentru Paradis).

Nu este surprinzătoare dezvăluirea că îngerii duc duhurile în Paradis. Scripturile Vechiului Testament ne arată foarte clar că „îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmul 34 : 7). Psalmistul mai spune că îngerilor le este dat de la Domnul stăpânirea peste cei ce se încred în El.

„Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale.” (Psalmul 91 : 11)

Isus ne spune că fiecare credincios, inclusiv copiii, au un înger păzitor care veghează asupra lor.

„Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 18 : 10)

Deși s-ar putea să nu fie sigur dacă un înger este sau nu prezent în fiecare moment din viața unui creștin, totuși, este sigur că îngerii sunt prezenți în momentul în care cineva moare. Este o circumstanță foarte bine cunoscută de multe persoane care, înainte de a muri, au mărturisit că văd îngerii.

Este, într-adevăr, un gând încurajator. Este bine să știm că în momentul în care cel neprihănit moare, îngerii sunt prezenți pentru a lua duhul lui și pentru a-l duce în siguranță în locul potrivit. În ceea ce privește societatea umană, Lazăr a fost la cea mai joasă scară. El era doar un cerșetor disprețuit. Totuși, nu un înger, ci mai mulți au fost prezenți la moartea lui Lazăr pentru a duce duhul lui în sânul lui Avraam, în locul de odihnă și pace.

Nu se spune nimic despre vreun înger care să fi fost prezent la moartea bogatului. El a trăit doar pentru lumea aceasta și nu s-a preocupat deloc de cea care urma să vină. De vreme ce nu a arătat niciun interes în a lua măsuri pentru ceea ce știa

că are să vină, nu se putea aștepta ca altcineva să ia măsuri pentru el. A ignorat sărmanul cerșetor ce zăcea la poarta lui. Acum, el era un cerșetor care nu avea pe nimeni care să aibă grijă de el.

Cei care Îl resping pe Dumnezeu, invită prezența și compania demonilor. Înainte ca Iuda să comită actul de trădare a Domnului Isus și înainte de a se sinucide, Satana a intrat în el. (Ioan 13 : 27). Așadar, diavolul era prezent la momentul morții lui Iuda. Nu ni se spune dacă a continuat să fie cu el în timp ce mergea în Gheenă. Aparent, Satana a deținut cheile Iadului până când Hristos le-a luat în momentul în care a coborât în lumea de jos (Apocalipsa 1 : 18).

Nu se știe sigur dacă demonii conduc spiritele celor pierduți în lumea de jos a iadului. Asta nu contează. Acel suflet pierdut este atras de elementele rele ale întinericului. Legea gravitației spiritului îl va atrage în jos, înspre iad. Nimic nu poate face un spirit fără trup să schimbe sau să întoarcă această lege. Este important, așadar, ca tu, la fel ca Lazăr, să îl faci „pe Dumnezeu ajutorul tău”. Făcând așa, vei fi pregătit atunci când va veni acel moment inevitabil când vei părăsi această lume. Este important ca îngerii, nu demonii, să fie acolo și să te conducă în Paradis, în țara păcii și speranței.

Cele două compartimente ale veșniciei

În Vechiul Testament ni se prezintă în mod indirect un număr de indicii despre Gheenă, locuința celor morți. Ni se spune că veșnicia nu are doar un compartiment și că cei drepți sunt despărțiți de cei răi. Trebuie să știm că acolo se afla, într-adevăr, o prăpastie între cei doi. Isus ne-a arătat că Lazăr și omul bogat nu au mers în același loc, deși cele două sfere au fost apropiate una de alta. Omul bogat nu a mers în sânul lui Avraam, ci în alt compartiment.

Care a fost motivul pentru care bogatul nu a fost dus în Paradis, în locul în care a mers Lazăr? Sunt câteva motive:

1. Omul bogat a trăit doar pentru lumea aceasta și nu s-a asigurat pentru cea care avea să vină. Nu se putea spune despre el că „Dumnezeu a fost ajutorul meu”. Dumnezeu ajută pe cei care Îi cer ajutorul.
2. Bogatul a respins chemarea conștiinței sale. Deși un cerșetor era la poarta lui, el nu a avut milă de el. Îmbrăcat în hainele cele mai scumpe, a mâncat zilnic din cele mai bune feluri de mâncare, fără să se gândească la omul care murea de foame la porțile lui.
3. Putem deduce că bogatul a avut acces la Scripturi, la fel cum au avut și frații lui, care erau în viață, dar e posibil ca acesta să nu fi crezut Scripturile sau să fi fost prea ocupat pentru a se deranja cu aceste lucruri. (Luca 16 : 31)
4. Este evident, totuși, că bogatul a avut o anumită înțelegere a Scripturii. A știut ce era pocăința (Luca 16 : 30), dar se pare că a crezut că Dumnezeu putea face miracole speciale pentru ca oamenii să se pocăiască. În Luca 13: 3, Isus a zis: „dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”. Omul bogat nu s-a pocăit și a ajuns în locul celor nedrepți – nu pentru că a fost bogat, ci pentru că nu s-a pocăit.

Când bogatul a realizat că se află în partea greșită a locului de veci, el a dorit cu disperare să primească ajutor din afară. Plângându-se lui Avraam, care era cu Lazăr departe, acesta a cerut ca Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-i ungă buzele. Nu a cerut să iasă din Gheenă. Nu a cerut ca și el să poată intra în Paradis. Știa că nu putea acest lucru. A cerut doar cea mai mică favoare posibilă, dar i s-a refuzat. Avraam i-a răspuns:

„Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa ca cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată.” (Luca 16 : 26)

Isus a spus foarte clar că hotarele adâncului celor morți sunt foarte bine trasate. În veșnicie, sufletele celor drepți și sufletele celor nedrepți nu se amestecă. Păcatul este o boală contagioasă. Milioane de oameni din această lume tristă sunt zilnic atrași în păcat de alte persoane. De aceea, Domnul a trebuit să distrugă pe canaaniiți. Aceștia puteau să-i ispitească pe copiii lui Israel și să-i facă să urmeze faptele lor rele. În lumea de apoi, cel rău nu trebuie să mai aibă libertatea să-i contamineze pe ceilalți cu boala păcatului. Aceștia vor fi ținuti într-o carantină strictă, ca nu cumva cel drept să contacteze boala lor.

Există o mare prăpastie între locuința celor drepți și locuința celor răi. La moarte, omul merge în propriul său loc. Cei drepți merg în locuința celor drepți, iar cei răi merg în locuința celor răi. Așa este scris: Iuda a mers în propriul său loc (Faptele Apostolilor 1 : 25). Întotdeauna cei care se aseamănă sunt atrași unii de alții. Spiritele rele nu sunt în armonie cu spiritele răscumpărate. Dacă cei răi ar merge în Paradis, ar suferi în agonie. Este mai bine pentru ei ca să fie cu cei care sunt ca ei.

Există conștiință în moarte – duhul are simțuri care corespund cu cele din trup.

Isus a spus că cei morți sunt conștienți. S-au făcut multe încercări pentru a se demonstra că povestea bogatului și a lui Lazăr este o fabulă și că ceea ce a zis Isus nu are nicio bază. Chiar dacă presupunem că povestea este doar o parabolă (și este mai mult de-atât), am putea spune că ne învață despre inconștiență după moarte? Adevărul este că ne învață exact opusul.

Omul nu este doar trup; el are un duh, un spirit. La fel cum trupul are cinci simțuri, la fel spiritul are simțurile lui. Bogatul era destul de conștient în iad:

1. A putut să vadă. „Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui” (Luca 16 : 23)
2. Putea să audă. A auzit ceea ce i-a spus Avraam (versetele 25 – 31).
3. Putea să vorbească. L-a implorat pe Avraam ca să-l lase pe Lazăr să vină la el.
4. Putea să guste. A vrut apă pe buzele lui.
5. Putea să simtă. Era chinuit.
6. A avut memorie. „Avraam a zis: Fiule, amintește-ți că în viața ta...”
7. A avut remușcări. A vrut ca Lazăr să meargă și să predice pocăința la cei cinci frați ai lui.

Omul bogat din Gheenă a avut conștiință și a avut simțuri. Cum a fost posibil ca bogatul să vadă, dacă ochii lui fizici au putrezit prin moarte? Cum putea să guste, să simtă sau să audă când trupul lui fizic era în mormânt? Răspunsul este simplu. La fel

cum trupul are simțuri fizice, la fel și duhul are simțuri spirituale. Atunci când un om visează în somn, ochii lui sunt complet închiși. Urechile lui sunt surde, dar, totuși, acesta vede și aude. Un vis poate fi la fel de real în minte la fel ca orice altă experiență a trupului atunci când nu doarme. În timp ce un om doarme, ceea ce vede este real pentru el. Ceea ce duhul omului vede este la fel de real ca ceea ce vede trupul fizic.

Remușcarea omului bogat

În eternitate, schimbarea este înfricoșătoare. Fără speranță în Dumnezeu, situația sufletului despărțit de lumea aceasta este, într-adevăr, una disperată. Niciun mesager din lumea angelică nu este prezent acolo pentru a luat duhul și a-l duce într-un loc de odihnă și pace. Sufletul celui rău este atras, exact ca și gravitația, de către locul celor morți în păcat, unde există și alte suflete rele. Nicio mângâiere reală nu este găsită în acest loc unde locuiește cel rău. Nu există mâncare, nu există apă, nimic care să odihnească sau să mângâie sufletul.

Cel mai rău lucru dintre toate este că nu există nicio speranță. Bogatul nu a exprimat nicio anticipare în scăparea din acel loc. Conștientizarea purității Paradisului i-a luat orice speranță de a intra acolo. De asemenea, i s-a amintit că există o mare prăpastie între cele două locuri. Nu a existat nicio legătură între locuința celor răi și locuința celor dreți.

Bogatul și-a recunoscut necredința lui, indiferența față de Dumnezeu care l-a creat; lipsa de compasiune față de cei necăjiți în timpul vieții sale pe pământ. A recunoscut că egoismul lui l-a dus în acel loc groaznic. Ce tragedie! Ce om disperat!

Bogatul a avut memorie. Și-a amintit de cei cinci frați ai lui, care erau încă în viață. Aceștia, fără îndoială, au împărțit între ei averea fratelui lor mort și și-au petrecut zilele în aceeași manieră în care a făcut-o bogatul. Mâncau, beau și se bucurau de lux. Nu erau conștienți de faptul că avansau pe zi ce trece spre ora în care vor ajunge în același loc lipsit de speranță, unde se afla acum bogatul. În iad se aflau și alte duhuri rele, dar acestea nu l-au mângâiat sau încurajat. Unii spun că, dacă vor merge în iad, vor avea destulă „companie”. Dar în iad nu există așa ceva. Bogatul a privit cu anxietate și teamă spre ziua în care primul dintre frații lui va intra în acel loc groaznic și vor împărți aceeași locuință. Oh, dacă ar putea să fie preveniți! I-a sugerat lui Avraam ca Lazăr să se poată duce în casa tatălui său și să-i prevină pe frații lui. A fost o cerere zadarnică; o pledoarie fără speranță din partea unui om disperat – totul a fost în zadar. Avraam i-a zis că, dacă frații lui nu vor crede Scripturile, aceștia nu ar crede nici dacă se va ridica un om din morți.

„Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16 : 31)

Aceste cuvinte încheie conversația dintre Avraam și bogat, dar trebuie adăugat un lucru. Bogatul, acum un suflet pierdut, este copleșit de remușcare. Îl imploră pe Avraam să îl trimită pe Lazăr ca să îi avertizeze pe cei cinci frați ai lui. Dar miracolul învierii lui Lazăr din morți nu putea fi garantat. (Isus a înviat un alt Lazăr din morți, iar necredincioșii nu s-au pocăit - Ioan 11 : 43). Lucrarea miracolelor este valabilă doar pentru cei vii. Dumnezeu a lăsat ca Biserica să aibă înțelepciune pentru a intra în lucrarea

supranaturalului, astfel cei pierduți să poată fi aduși la pocăință, iar oamenii să nu intre în locuința întunericului și a lipsei de speranță!

Sânul lui Avraam

Ce diferită este încăperea celui care era odată cerșetor! Lazăr nu se afla încă în Cer atunci când Isus a relatat această poveste, ci se afla în celălalt compartiment al veșniciei. Nu vom zăbovi cu Lazăr, pentru că vom învăța mai departe despre ce se întâmplă cu sfinții, de când a înviat Domnul Isus din morți. Știm că Lazăr a fost mângâiat. Zilele lui de suferință și necaz erau sfârșite. Lazăr era în pace. Nu îi mai era sete sau foame. Se bucura de compania lui Avraam și a tuturor sfinților. Lazăr va locui într-un loc de speranță.

Capitolul 4

Viziuni despre Gheenă și Paradis

Biblia este completă în revelația ei și în stabilirea doctrinei. Adevărurile de bază despre starea celor drepți și a celor răi, care au murit, au fost descoperite în întregime. Presupusa comunicare cu cei morți nu este adevărată, ci este o înșelătorie. Asemenea manifestări sunt, de fapt, întruchipări ale duhurilor rele, care pretind că sunt prietenii sau rudele decedate ale celor care au încălcat porunca Scripturilor în ceea ce privește căutarea unei comunicări cu cei morți (Isaia 8 : 19, 20).

Cu toate acestea, de-a lungul istoriei Bisericii au existat cazuri adevărate despre oameni care, aparent, au murit, dar căroro li s-a permis să se întoarcă și să spună întâmplarea. La porunca lui Hristos, Lazăr, după ce a fost mort de patru zile, s-a reîntors la viață. Dacă experiența lui ar fi fost înregistrată și păstrată, Lazăr ar fi avut o poveste interesantă de spus. Isus le-a zis ucenicilor că vor fi momente în care ei vor învia pe cei morți (Matei 10 : 8). Asemenea evenimente au avut loc în timpul lucrării de misiune a lui Petru și Pavel (Faptele Apostolilor 9 : 40). În timpul perioadei Bisericii Primare au avut loc evenimente similare. Au existat câteva cazuri de oameni ale căror duhuri au părăsit temporar această lume, dar au fost, mai apoi, restaurate în trupurile lor. Aceste diferite evenimente, care au avut loc între timpul în care duhul a plecat și timpul în care s-a întors în trup, sunt în strânsă armonie cu revelația Bibliei.

Au existat, de asemenea, exemple demne de luat în considerare ale unor oameni care au fost luați în Paradis sau până la al treilea cer – în trup sau în afara trupului, aceștia, la fel ca apostolul Pavel, nu erau siguri (2 Corinteni 12). Fără îndoială, cel mai remarcabil caz din vremurile noastre este cel al lui Marietta Davis, care timp de nouă zile a stat într-o transă din care nu putea fi trezită și prin care a avut parte de anumite viziuni despre cer și iad. Nimic nu vorbește mai elocvent despre autenticitatea relatării ei decât limbajul și stilul ei inspirațional. Povestea pe care a spus-o ea este în armonie cu revelația biblică despre existența naturii omului după moarte. Povestea prezintă multe detalii legate de ceea ce are loc atunci când duhul părăsește corpul fizic. Fiecare om care trăiește în această lume ar trebui să ia aminte la această mărturie.

În acest capitol vom oferi un scurt rezumat legat de ceea ce Marietta a văzut în timpul celor nouă zile în care era în afara trupului. Înainte de a avea această viziune, ea a fost convinsă de faptul că este o păcătoasă, dar nu și-a asigurat mântuirea sufletului ei. În consecință, așa cum este explicat în povestirea ei, când a părăsit trupul, ea a fost într-o oarecare măsură atrasă de ambele lumi – de lumea Paradisului și de lumea duhurilor pierdute. Poate din acest motiv a fost aleasă să fie martoră a ambelor lumi. În afară de vizita în Paradis, i s-a permis pentru o scurtă perioadă ca să intre în Gheenă și să afle câteva dintre cele mai întunecate secrete ale acestui loc. Ceea ce ne spune este în armonie cu ceea ce ne-a descoperit nouă Hristos legat de starea omului bogat din Luca 16. Povestea ei este un avertisment solemn pentru toți cei care urmează căile care duc la moarte și falsele plăceri ale acestei lumi păcătoase. Când astfel de oameni părăsesc

trupul, aceștia sunt atrași de legea atracției rele și sunt trântiți brusc în Gheenă, iadul sau țara speranței pierdute. În continuare urmează povestea Mariettei:

Viziuni ale cerului și iadului

În timp ce duhul lui Marietta Davis a părăsit trupul ei, ea a văzut o lumină venind spre ea, având înfățișarea unei stele luminoase. Când lumina s-a apropiat de ea, a văzut că se apropia un înger. Mesagerul ceresc a salutat-o și i-a zis: „Marietta, tu dorești să mă cunoști. În misiunea pe care o am sunt numit Îngerul Păcii. Vin ca să te conduc la cei care sunt de pe pământ, de unde ești și tu.”

Înainte ca îngerul să o ducă mai departe, Mariettei i s-a dat o vedere a Pământului, moment în care îngerul a făcut acest comentariu: „Timpul măsoară rapid clipa existenței umane și generațiile urmează alte generații într-o succesiune rapidă.” Explicând efectul morții asupra ființei umane, îngerul a declarat: „Desprinderea spiritului uman de locul lui neliniștit și zdruncinat nu lucrează nicio schimbare în natura sa. Cei cu naturi rele și imorale sunt atrași de astfel de elemente și intră în regiunile acoperite de norii nopții; în timp ce acei care pentru dragostea pentru bunătate, doresc să aibă legături curate, sunt conduși de mesagerii cerești în sfera gloriilor cerești.”

În timp ce Marietta și îngerul au urcat, aceștia au ajuns într-un loc pe care ea l-a descris ca fiind granițele Paradisului. Acolo au pășit pe o câmpie cu pomi care aveau fructe. Păsările cântau și florile frumos mirositoare erau înflorite. Marietta ar fi vrut să stea mai mult timp acolo, dar i s-a spus că nu trebuie să stea prea mult pentru că „misiunea era să afle despre condiția copilului despărțit de Dumnezeu”.

L-a întâlnit pe Mântuitor

În timp ce ea și ghidul ei au continuat să meargă, au ajuns la poarta Orașului Păcii. Intrând, a văzut sfinți și îngeri cu harfe de aur. Aceștia au continuat până când îngerul a adus-o pe Marietta în prezența Domnului. Îngerul de lângă ea a vorbit din nou: „Acesta este Răscumpărătorul. Pentru tine a suferit El, prin întrupare. Pentru tine a murit El.” Cu emoție și teamă, Marietta s-a plecat înaintea Lui. Domnul, totuși, a ridicat-o și i-a urat bun venit în orașul răscumpărăților.

După aceea, a ascultat corul ceresc și i s-a dat oportunitatea de a se întâlni cu câțiva dintre cei dragi ai ei care au murit înaintea sa. Aceștia au comunicat liber cu ea, iar ea nu a avut dificultăți în a se înțelege cu ei, deoarece „gândul s-a mișcat cu gândul”. A văzut că în cer nu există nimic ascuns.

A putut observa că fostele ei cunoștințe erau suflete fericite în contrast cu înfățișarea lor măcinată de griji pe care au avut-o înainte de a părăsi pământul. Nu a văzut pe nimeni îmbătrânit în Paradis. Marietta a ajuns rapid la concluzia că frumusețea și gloria cerului, așa cum și le-a imaginat ea, nu erau lucruri false. „Fii sigură”, a zis îngerul, „cel mai înalt gând al omului nu poate să se apropie de realitatea și încântarea scenei cerești”. I s-a permis să vorbească și cu alți locuitori ai Paradisului, iar aceștia erau

întotdeauna plini de închinare pentru Răscumpărătorul lor. Unul a zis: „Oh, moarte, unde îți este boldul? Și tu, mormântule, unde îți este victoria acum?” Nu există niciun bold al morții pentru cel credincios, nici mormântul nu obține victorie asupra celor din Paradis.

Apoi, i s-a arătat o cruce în centrul unei mărețe panorame. Un înger i-a vorbit și i-a zis: „Prima dată învață că tot cerul venerează Crucea. Înaintea crucii se închină mulțimi de oameni și în jurul ei se bucură și se odihnește cel răscumpărat.” I s-a spus de relația care este între îngeri și oamenii care trăiesc pe pământ. Miliarde de îngeri păzitori slujesc oamenilor și „nu trece o zi, o oră, nici chiar o mișcare fără ca fiecare om muritor să fie vegheat de către duhul numit pentru aceasta”.

Marietta a aflat, de asemenea, că a doua venire a Domnului Isus Hristos se apropie, timp în care va avea loc răscumpărarea rasei umane. „Răscumpărarea omului se apropie. Îngerii să ridice cântarea; pentru că în curând Mântuitorul se va coborî din cer cu îngerii.”

I s-a făcut o muștrare blândă pentru lipsa anterioară de credință și consacrare și a fost avertizată de faptul că „nu există alte mijloace decât cele prin Hristos, Răscumpărătorul, prin care se poate moșteni binecuvântatul Paradis.” Marietta a fost încurajată de înger, care a zis: „Fii credincioasă luminii oferite, și la urmă te vei bucura de acest Paradis.”

Îngerul a discutat din nou despre a doua venire a Domnului Isus Hristos, iar cei care vor participa „la reapariția Fiului Omului vor merge înainte pentru a se aduna împreună în ziua stabilită din cele patru vânturi, din cele mai îndepărtate locuri ale pământului până la cele mai îndepărtate locuri ale cerului.”

Copiii în Paradis

Marietta a văzut că în Paradis erau foarte mulți copii. Și acest lucru este, bineînțeles, în armonie cu Biblia. Când a fost Isus pe pământ, El a luat copiii, i-a binecuvântat și a zis: „Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” Scriptura nu intră în detalii legate de ce se întâmplă atunci când un copil moare, dar putem înțelege că duhul lui este condus în siguranță spre Paradis de către îngerul păzitor. Îngerul a zis: „dacă omul nu s-ar fi depărtat de puritate și armonie, pământul ar fi fost o creșă corespunzătoare pentru duhurile celor nou-născuți.” Odată cu intrarea păcatului în lume, a intrat și moartea, iar copiii au fost victimele ei mai mult decât au fost bătrânii.

Îngerul i-a zis Mariettei că fiecare copil de pe pământ are un înger păzitor. Au fost citate versete din Scriptură: „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 18 : 10) Dumnezeu privește chiar și vrabia care cade la pământ, cu cât mai mult pe cei creați după imaginea lui Dumnezeu! De îndată ce duhul copilășului părăsește corpul, îngerul lui păzitor îl conduce în siguranță în Paradis.

Marietta a fost informată de faptul că în Paradis există un oraș numit Paradisul Copiilor. Acest oraș era stabilit pe o câmpie cu flori, în care erau păsări care arătau ca cele din lumea celor muritori, deși erau ușor superioare. Paradisul din afara Orașului Păcii a arătat așa cum ne-am putea imagina că a arătat Grădina Edenului înainte ca păcatul să intre în lume.

I s-a spus că atunci când un înger duce un copilăș în Paradis, acesta îl clasifică după modul particular al gândirii lui, după darurile lui speciale și îl așează într-o casă potrivită pentru el. În Paradis sunt școli în care copiii sunt învățați diverse lecții pe care ar fi trebuit să le învețe pe pământ, dar în Paradis nu sunt atinși de lucrurile murdare și viciile rasei decăzute.

I s-a mai spus că, dacă părinții îndoliați ar realiza fericirea și bucuria copilului pe care l-au pierdut, atunci nu ar mai fi copleșiți de durere. După ce copiii și-au terminat orele de instruire, Marietta a aflat că aceștia vor fi mutați spre o nouă sferă de învățare.

Marietta a văzut că în Paradis sunt diverse sfere de viață. Anumite grupuri de oameni sunt mai avansați din punct de vedere spiritual și intelectual. Acest lucru este, de fapt, în armonie cu revelația lui Pavel despre viața după înviere. Ființele răscumpărate diferă unele de altele așa cum stelele sunt diferite unele de altele în glorie. Totuși, în ceea ce privește dezvoltarea intelectuală, există o frumoasă armonie între toți locuitorii Paradisului.

I s-a spus că duhurile rele au o natură discordantă, care nu este în armonie cu legile Paradisului. Dacă ar fi ca acestea să intre în zona Paradisului, acestea ar suferi o intensă agonie. De aceea, Dumnezeu, în bunătatea Lui, nu permite ca astfel de duhuri să se amestece în sfera celor dreți, o mare prăpastie fiind trasată între cele două locuințe

Hristos și crucea sunt centrul atracției din Ceruri

Când Isus apare în Paradis, toate celelalte activități încetează și locuitorii din cer se adună în adorare și închinare. La astfel de momente, copiii nou-veniți în cer, care au ajuns la cunoștință, sunt adunați pentru a-L vedea pe Mântuitor și pentru a-L adora pe Cel care i-a răscumpărat.

Când Marietta a cerut să afle dacă există cer fără cruce, ghidul ei angelic i-a răspuns: „Crucea este mereu înaintea duhurilor răscumpărate. Toate instrucțiunile sunt bazate pe acel binecuvântat simbol al dragostei răscumpărătoare și este datoria îngerilor păzitori ca să instruiască duhurile aflate în grija lor, în mărețul adevăr al răscumpărării, prin Isus, Cel care a suferit la cruce. Crucea și sacrificiul sunt întipărite în simțul lor lăuntric. Toți îngerii privesc la crucea care strălucește înaintea sufletului care a primit amprenta sa. Din această cauză, spiritele rele nu pot ascunde de îngeri adevărata lor natură.

Marietta a mai văzut multe alte lucruri legate de ordinea sau condițiile copiilor din Paradis. A observat sublimul aranjament arhitectural al orașului principal și l-a descris ca fiind de o frumusețe de neîntrecut. Orașul este împărțit în 12 diviziuni principale de către un râu de ape vii care curge într-un curs spiralat. „Întregul oraș a părut a fi o singură grădină de flori; o dumbravă de frunziș; o galerie de imagini sculptate; o mare ondulată de fântâni; o întindere neîntreruptă de arhitectură elegantă, toate așezate într-un frumos peisaj înconjurător și acoperit de un cer senin cu raze luminoase eterne.”

În contrast cu Pământul, în Paradis nu există rivalitate. Locuitorii din ceruri trăiesc în pace și perfectă dragoste. „Nu am văzut rivalitate sau întrecere. Nu există nicio

dorință de glorie egoistă în minunatele grupuri de copii, ci fiecare grup și locuitor din fiecare creșă sau palat erau uniți în afecțiune sfântă. Fiecare copil sfânt era umplut cu dragoste sfântă și cu dorința de a avansa în înțelepciune sfântă, astfel încât să poată fi folosiți ca îngeri de lumină.”

Marietta coboară în Regatul Întunericului

În acel moment, Mariettei i s-a spus că va primi o lecție foarte serioasă. Dintr-o dată, toată lumina s-a depărtat, iar ea a coborât în regiunile întunericului. Cu o mare frică s-a trezit că în mod brusc coboară în adânc. Acolo erau explozii cauzate de sulf, iar apoi, într-un semi-întuneric a văzut cum plutesc de la ea „spectre sumbre învăluite în focul pasiunilor necurate.” Marietta s-a întors ca să afle refugiu la ghidul ei și a observat că a rămas singură! A încercat să se roage, dar nu a reușit să exprime nimic. Amintindu-și de viața ei dinainte de a părăsi lumea, a exclamat: „Oh, o singură oră pe Pământ! Dacă aș mai avea puțin timp sau spațiu, cât de puțin, pentru a-mi pregăti sufletul și pentru a-mi asigura veșnicia”. În disperarea ei, ea s-a cufundat mai departe în întunericul de jos. Curând a descoperit că era în locuința celor răi, care au murit.

Aici, Marietta a auzit diferite sunete. Erau explozii de răs, vorbe de orgie, ridiculizare spirituală, sarcasm lustruit, aluzii obscene și blesteme teribile. Nu exista deloc apă „ca să tempereze setea aprinsă și intolerabilă”. Fântânile și râurile care apăreau, erau doar miraje. Fructele care apăreau în copaci ardeau mâna celui ce le rupea. Întreaga atmosferă avea elemente de nenorocire și dezamăgire.

În timp ce Marietta privea această scenă de temut, de ea s-a apropiat un duh pe care ea l-a cunoscut pe Pământ. Acesta i-a zis:

„Marietta, ne întâlnim din nou. Mă vezi un spirit fără trup în locuința unde cei care Îl neagă în sinea lor pe Salvatorul își găsesc locuința atunci când ziua lor de moarte s-a încheiat. Viața mea de pe Pământ a fost brusc adusă înaintea mea și, în timp ce păraseam lumea, am fost rapid mutată în direcția indicată de dorințele care m-au condus. Mi-am dorit să fiu curtată, onorată, admirată – să fiu liberă să urmez inclinațiile pervertite ale mândriei mele, rebeliunii și inimii iubitoare de plăceri – o stare de existență în care toți ar trebui să fie fără rețineri – și unde fiecare răsfăț ar trebui să fie permis sufletului – unde instrucțiunile religioase să nu existe. Cu aceste dorințe am intrat în lumea duhurilor, am trecut în condițiile adaptate la starea mea lăuntrică, grăbită în goana de a beneficia de scena strălucitoare pe care o privești acum. Am fost primită cum nu ai fost tu, pentru că am fost recunoscută ca un asociat potrivit cu cei care trăiesc aici. Ei nu te primesc pe tine, pentru că văd în tine o dorință opusă pasiunilor care predomină aici. M-am trezit că am puterea unei mișcări ciudate și neliniștite. Am devenit conștientă de o ciudată pervertire a creierului, iar organele cerebrale au devenit subiectul unei puteri străine, care părea să lucreze cu putere absolută. M-am abandonat influenței atractive care era în jurul meu și am căutat să-mi satisfac dorințele pentru plăcere. Am petrecut și m-am amestecat în sălbaticul dans. Am luat fructul strălucitor, am dat naturii mele ceea ce părea delicios și care invita la vedere și simț, dar când am gustat, totul era dezgustător și o sursă de durere crescândă. Dorințele sunt atât de denaturate aici și cresc întotdeauna,

astfel încât ceea ce doresc mă dezgustă și ceea ce bucură, torturează. Fiecare obiect pare să aibă o putere care mă controlează și mă stăpânește cu o crudă încântare peste mintea mea dezorientată.”

Legea atracției diabolice

Spiritul a continuat și a zis: „Experimentez legea atracției diabolice. Sunt sclavul elementelor dezamăgitoare și înșelătoare. Fiecare obiect mă atrage la rândul lui. Gândul libertății mintale moare cu voința moartă, în timp ce ideea că eu sunt o parte și un element al acestei fantezii îmi posedă spiritul. Prin puterea celui rău sunt legat și în el exist.”

Rezultatul legii încălcate

„Marietta, simt această zadarnică încercare de a exprima starea noastră deplorabilă. Adesea mă întreb: „nu există o speranță?” Și simțurile mele îmi răspund: „Cum poate fi armonie în mijlocul acestei discordii?” Pe când eram în trup am fost avertizați de consecințele drumurilor noastre, dar noi am iubit mai mult calea noastră. Am iubit mai mult ceea ce încântă trupul, decât ceea ce încântă sufletul. Am căzut în această locuință înfricoșătoare. Noi ne-am provocat durerea. Dumnezeu este drept. Dumnezeu este bun. Știm că nu suferim din cauza legii răzbunătoare a Creatorului. Marietta, din cauza condiției noastre primim acum necazul acesta. Încălcarea legii morale, prin care natura noastră morală trebuia păstrată în armonie și sănătate, este cauza principală a stării noastre de acum.”

„Nu te sperii de ceea ce vezi? Să știi că tot ce ne înconjoară pe noi este cel mai crunt nivel de durere. Marietta, nimic bun sau fericit nu locuiește în noi. Tot ce avem în noi este întuneric. Uneori îndrăznim să sperăm la răscumpărare, ne amintim de poveștile despre dragostea răscumpărătoare și ne întrebăm dacă acea dragoste poate să pătrundă în această locuință a morții? Oare să sperăm pentru totdeauna la libertatea de aceste dorințe și inclinații care ne țin legați și de aceste pasiuni care ne ard cum arde focul în această lume a mizeriei și întunericului?”

Marietta a fost destul de copleșită de această scenă - și de realizarea condiției omului în Gheenă. Despre aceasta, ea a scris: „O expresie hidoasă a închis acea scenă; fiind copleșită, pentru că știam că ceea ce am văzut era real, am fost imediat luată de-acolo. Acele spirite pe care le știam de pe Pământ - când le-am văzut acolo, le-am recunoscut. O, ce schimbare! Erau întruchiparea necazului și remușcării.”

Îngerul ei, care i s-a alăturat iarăși, i-a explicat unele lucruri pe care Marietta le-a văzut și a adăugat că acei care caută pacea prin orice mijloace, altele decât crucea, vor experimenta această lume înfricoșătoare a iadului.

Îngerul i-a mai zis că cei care Îl au pe Hristos nu vor deveni niciodată captivi ai aceluia loc de chin. „Pentru că fiecare inimă doritoare are un loc pregătit în cer. Și cei care caută aceasta, vor găsi în Domnul un ajutor la vreme de nevoie. Cei pe care i-ai văzut se află în elementele pe care le-au căutat în timp ce erau în trup. Iar cel care cade de la

unele înălțimi amețitoare trebuie să suporte durerea provocată de rană. Chiar și așa, cine trăiește și moare în păcat, primește ceea ce i se cuvine.”

Îngerul i-a explicat că Dumnezeu nu trimite oamenii în iad de bunăvoie. I s-a spus să nu plângă pentru că a văzut că natura ei nu era pe deplin în armonie cu cerul. „Pentru că o răscumpărare este pregătită într-o fântână de vindecare unde te vei putea spăla, prin care toată întinăciunea ființei tale va fi ștearsă. Bucură-te mult pentru acest lucru, de vreme ce, prin milă, ți se oferă răscumpărarea, iar cei care nu au putut obține această bucurie perfectă sunt luați din închisori și duși în casele Împărăției Tatălui nostru. Pentru acest har, sfinții din ceruri dau slavă lui Dumnezeu, nu încetează zi sau noapte să înalțe imnuri de mulțumire pentru El, Cel care este Răscumpărătorul lor.”

Prieteni, dacă nu L-ați acceptat încă pe Hristos, faceți-L acum Mântuitor al vostru. Apoi, la moarte, duhurile voastre vor merge în locul celor răscumpărați. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3 : 16)

Pași necesari pentru mântuire

1. RECUNOAȘTERE: „ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3 : 23). „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18 : 13). Trebuie să recunoști, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, că ești un păcătos.
2. POCĂINȚĂ: „...dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13 : 3). „ Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele” (Faptele Apostolilor 3 : 19). Trebuie să vezi groaza păcatului și să te pocăiești.
3. MĂRTURISIRE: „ Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1 : 9). „ Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10 : 10). Mărturisește-ți păcatele înaintea lui Dumnezeu.
4. RENUNȚĂ: „ Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru care nu obosește iertând.” (Isaia 55 : 7). Părerea de rău pentru păcat nu este îndeajuns. Trebuie să ne lăsăm de păcat o dată pentru totdeauna.
5. CREDE: „ Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3 : 16) „ Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10 : 9). Crede în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce.
6. PRIMEȘTE: „ A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1 : 11, 12). Hristos trebuie primit în mod personal în inimă, prin credință, dacă vrei ca să ai parte de nașterea din nou.

Acum, dacă te vei ruga această rugăciune, te va ajuta să Îl primești pe Isus Hristos în sufletul și în viața ta:

Dragă Tată ceresc,
Îți mulțumesc că mă iubești,
Cer ca Fiul Tău, Isus, să vină în viața mea.
Știi că am păcătuit și Te-am întristat mult.
Îți cer ca să mă ierți de toate aceste păcate și să îmi cureți viața.
Ajută-mă ca să Te urmez pe Tine și învățăturile Tale.
Protejează-mă de Satana și de rău.
Învață-mă ca să Te pun pe Tine pe primul loc în toate gândurile și acțiunile mele.
Ajută-mă să-mi iubesc aproapele așa cum Tu m-ai iubit pe mine.
Și, Tată, arată-mi pas cu pas planul pe care L-ai pregătit pentru viața mea.
Îți ofer viața mea și pe mine însumi.
Te laud și te slăvesc, Domnul și Creatorul meu.
Îți voi mulțumi mereu pentru sacrificiul făcut de Fiul Tău pe cruce,
ca eu să pot avea viață veșnică cu Tine.
Ajută-mă să-i câștig și pe ceilalți pentru Hristos.
Aștept revenirea Ta pentru a mă lua în cer.
Vino curând, Doamne Isus, Amin.

CUM SĂ PRIMEȘTI BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT?

1. Trebuie să fii născut din nou. Acest lucru înseamnă să ceri lui Isus să-ți ierte păcatele, iar tu să accepți iertarea lui Dumnezeu, știind că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” și „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Romani 3 : 23, 10 : 9).
2. Dacă L-ai primit pe Hristos ca și Mântuitor al tău, Duhul Sfânt locuiește în tine. (Ioan 14 : 7; 1 Corinteni 3 : 16, 6 – 19)
3. Duhul Sfânt este o Persoană și va vorbi El Însuși dacă Îl vei lăsa.
4. Duhul Sfânt va folosi buzele tale, limba ta și vocea ta dacă Îl vei lăsa – la fel cum vorbești în limba română.
5. Atunci când ești plin de Duhul Sfânt, prin credință trebuie să începi vorbirea în limbi. Faptele Apostolilor 2 : 4 spune: „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.”
6. Să-L primești pe Hristos ca și Mântuitor a necesitat un act de credință. Vindecarea rezultă dintr-un act de credință. Vorbirea în limbi necesită credință.
7. Când, prin credință, începi să vorbești în limbi, Duhul Sfânt Îți va da cuvintele pe care să le rostești. Aici intervine supranaturalul.
8. Fiecărui credincios i se poruncește să „fie plin de Duhul Sfânt”. (Efeseni 5 : 18) Chiar și Maria, mama lui Isus, și frații lui de sânge, Iacov, Iose, Simon și Iuda (Matei 13 : 55; Faptele Apostolilor 1 : 14) și ucenicii Lui au primit. (Faptele Apostolilor 2 : 4) Primirea Duhului Sfânt nu este o opțiune.

9. Odihnește-te. „Iată odihna...” Isaia 28 : 12.
10. Duhul Sfânt este un dar. Faptele Apostolilor 8 : 20; 2 : 38, 39; 11 : 27; Luca 11 : 13. Nu implori și nu lucrezi pentru un dar. Îl primești, pur și simplu.
11. Începe fiecare zi prin a te ruga în Duhul, pentru a te zidi spiritual pe tine – este ca și cum ți-ai încărca bateriile spirituale. (1 Corinteni 14 : 4, 18)
12. Primește acum gloriificarea lui Isus în inima ta și vorbirea prin credință în limbi necunoscute în timp ce Duhul Sfânt din tine o să îți dea cuvintele necesare.

